

A se sfătui cu Isus

»Împărăteasa din Seba a auzit de faima lui Solomon, în ce privește slava Domnului, și a venit să-l încerce prin întrebări grele. ... Solomon i-a răspuns la toate întrebările, și n-a fost nimic, pe care împăratul să nu fi știut să i-l lămurească.« 1 Împărați 10, 1,3

Deoarece Domnul a dat pe împărăteasa din Seba ca semn, ar fi spre paguba noastră, dacă nu am învăța nimic din acest semn. Ea a venit »ca să audă înțelepciunea lui Solomon«, dar Hristos este în toate privințele »mai mare decât Solomon«. Înțelepciunea Lui este mai mare; cu toate că Solomon era înțelept, el nu era întruchiparea înțelepciunii – Isus este aceasta. În cartea Proverbe El este prezentat ca fiind Înțelepciunea și apostolul Pavel spune că »El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi Înțelepciune.« Aceia care Îl cunosc cu adevărat, știu ceva despre cât este El de înțelept și cât este de adevărat, că El este numit Înțelepciunea. Deoarece El este la Tatăl și cunoaște pe Tatăl, El are o înțelepciune, pe care nimeni nu o poate avea. »Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl: și tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.« El cunoaște adâncimile lui Dumnezeu, deoarece a venit din cer și avea în inima lui cele mai mari taine ale Tatălui Său. De aceea oamenii, dacă vor să devină înțelepți, să vină la El; și să nu fie dorința noastră, să obținem înțelepciunea? La cine altul ne-am putea duce, dacă nu la El, »în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei«?

În primul rând vă invit să priviți cum a procedat împărăteasa, când a venit la Solomon. Textul nostru ne spune, că ea a venit la el »să-l încerce prin întrebări grele«.

Ea voia să verifice, dacă el era așa de înțelept, după cum a fost făcută ea să creadă, și ea a făcut-o prin aceea, că și-a dat osteneala să învețe de la el. Ea i-a pus întrebări grele, ca să se lase învățată de înțelepciunea lui; și dacă voi vreți să știți care este înțelepciunea lui Hristos, trebuie să veniți la El și să vă așezați la picioarele Lui, ca să învățați de la El. Nu cunosc o altă metodă; ea este deosebit de sigură, de folositoare și de binecuvântată, dacă o veți aplica. El Însuși a zis: »Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.«

Isus a venit de la Dumnezeu, ca să fie »Martorul credincios« al adevărului, și de aceea noi suntem obligați să credem ce spune El. Cu siguranță nu vom ști să apreciem corect înțelepciunea Lui, atâta timp cât nu vom fi gata să primim mărturia Lui. Psalmistul spune: »Gustați și vedeți cât de bun este Domnul!« Însă în cazul nostru trebuie să verificăm și să probăm, că Domnul este înțelept. Sunt unii care disprețuiesc înțelepciunea lui Hristos, și dacă îi cercetezi mai în deaproape, vei descoperi că ei nu au fost niciodată gata să învețe de la El. Și ca să spunem cu cuvintele Sale: »Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.« Înțelepciunea lui Hristos nu poate fi cunoscută de aceia care nu vor să devină ucenici, adică nu vor să învețe. Noi trebuie să învățăm de la El, înainte de a putea rosti sentința, dacă Hristos este înțelept sau nu. Niciodată nu a stat un ucenic smerit la picioarele Lui, niciodată nu a stat cineva în duhul unui copilaș împreună cu Maria la picioarele marelui Învățător și a auzit cuvintele pline de har din gura Lui, fără să nu spună: »Nici pe jumătate nu mi s-a spus! O, adâncime a bogăției, atât a înțelepciunii cât și a științei lui Dumnezeu, care se găsește în El!«

Împărăteasa din Seba este de admirat și pentru faptul că ea, în dorința ei de a învăța de la Solomon, i-a pus multe întrebări – nu numai una sau două, ci multe. Nu știu dacă este adevărat, dar unii oameni spun că, curiozitatea este o caracteristică a femeii. Cred, că cunosc pe unii bărbați care au căpătat o măsură mare din această curiozitate. În acest caz însă, curiozitatea femeii era înțeleaptă și bună; ea s-a comportat cu înțelepciune, când s-a aflat în prezența unui bărbat așa de înțelept și a

încercat să învețe de la el tot ce putea să învețe. Ea l-a întrebat despre tot felul de lucruri. Este foarte probabil să fi vorbit despre problemele regimului ei, despre diferite proiecte de afaceri, strategii de război sau despre arta păcii; este posibil să fi vorbit cu el și despre animalele de pe câmp, despre peștii mării și despre păsările cerului. Eu sunt convins, că a discutat cu el și despre lucruri mai înalte – despre lucrurile lui Dumnezeu. La această concluzie mă conduce prima propoziție a textului nostru: »Împărăteasa din Seba a auzit de faima lui Solomon, în ce privește slava Domnului« (textual: faima lui Solomon și de casa, pe care a construit-o pentru Numele Domnului). Relatarea, pe care a primit-o, nu avea a face numai cu Solomon, ci și cu Jehova, Dumnezeu lui Israel. De aceea putem fi siguri, că ea i-a pus multe întrebări grele cu privire la starea inimii ei, a caracterului ei, a poziției ei actuale înaintea lui Dumnezeu și cu privire la relațiile ei viitoare cu Dumnezeu lui Israel. Întrebările cu această temă nu sunt ușor de răspuns, dar ea i le-a pus, așa că la reîntoarcerea ei nu trebuia să spună: „Era bine dacă l-aș fi întrebat pe Solomon în privința aceasta, atunci îndoiala mea ar fi fost înlăturată.“

Preaiubiților, dacă vreți să cunoașteți înțelepciunea lui Hristos, trebuie să-i puneți multe întrebări. Veniți și întrebați-L tot ce voiți. Nu există nimic, pe care să nu-l știe cu privire la pământ, cer și iad. El cunoaște prezentul, trecutul și viitorul, lucrurile fiecărei zile și ale ultimei zile mari. El cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, mai bine decât oricine altul, căci El este una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, și El ne poate spune tot ce trebuie noi să știm. Veniți la El cu orice întrebare, cu care v-ați frământat capul, și cu orice îndoială, care v-a pricinuit vreodată necazuri. Nu vă bazați așa de mult pe gândurile voastre, sau pe sfatul și argumentele semenilor voștri, ci sfătuiți-vă cu El, care are cuvinte, așa cum nu a avut niciun om înainte de El și a cărui înțelepciune poate să dezlege nodul gordian, așa cum a făcut Alexandru cu sabia sa, și prin aceasta va pune capăt tuturor greutăților, care vă neliniștesc duhul.

Dar punctul principal, pentru care eu o admir pe împărăteasa din Seba, este, că ea a încercat pe Solomon »prin întrebări grele.« Nu era ea înțeleaptă? Dacă ar fi pus întrebări lui Solomon, pe care le putea răspunde un copil de școală, ar fi fost pentru ea o înjosire. Dar dacă vroia să verifice înțelepciunea lui Solomon, atunci trebuia s-o facă prin »întrebări grele«. Dacă un om este cu adevărat înțelept, el va prețui să i se pună întrebări, la care un om cu mai puțină înțelepciune nu le poate răspunde. Ce rost ar fi avut să facă o călătorie așa de lungă până la Solomon, dacă ea ar fi venit la el cu întrebări, la care ea însăși putea să răspundă? Pentru ce să meargă la Ierusalim, dacă ea ar fi găsit la curtea ei pe cineva, care ar fi putut să-i dea răspunsuri demne de încredere? Dar ea nu avea pe nimeni, care putea să-i ajute, și de aceea a dus întrebările ei la acela, care pe baza înțelepciunii lui era în stare să răspundă. Acesta îi va ajuta și o va face să se reîntoarcă mulțumită acasă, așa că multe lucruri nu o vor mai putea neliniști. Deci ea a acționat corect, atunci când a venit »cu întrebări grele« la Solomon.

Dar eu am cunoscut pe unii - și consider, că mai cunosc încă și acum – care se pare că nu pot să pună întrebări grele lui Hristos. Ei se consideră, de exemplu, mari păcătoși și ei cred că Hristos i-ar putea ierta mai bine, dacă ei nu ar fi păcătuit așa de mult. Din acest motiv ei nu aduc întrebarea lor grea înaintea Împăratului Isus. Alții luptă din greu cu patimi violente sau cu pofta de nestăpânit și cred, că ei înșiși trebuie să țină în frâu acest rău. Credeți voi cu adevărat, că Domnul meu este numai un Salvator mic? El este marele medic. Vreți să mergeți la El numai dacă v-ați zgâriat la un deget, sau dacă vă doare un dinte? O, El este un așa Mântuitor, că puteți să aduceți la El pe cei mai răi, cei mai nenorociți și stricați oameni, căci ei sunt cei care pot să dovedească cel mai bine puterea Lui de mântuire! Dacă vă simțiți, că sunteți cel mai pierdut, veniți la El; dacă sunteți în starea voastră cea mai rea, dacă credeți că sunteți aproape condamnați, și vă mirați că încă nu ați fost executați, atunci veniți la El. Dacă sunteți un caz deosebit, atunci veniți la Mântuitorul atotputernic. Credeți că El a venit în această lume, ca să mântuiască numai pe cei drepti și buni? Știți ce El Însuși a spus în

această privință: »Nu cei sănătoși au trebuință de medic, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.«

Și, preaiubiților, ascultați încă o dată. Vă aflați într-o încercare grea? Este duhul vostru zdrobit și din cauza aceasta stați departe de Hristos? Credeți că puteți veni la El cu toate grijile voastre zilnice, dar nu cu această povară deosebită? De ce nu aduceți această problemă înaintea Lui? Încercați-L cu întrebări grele – cu cât sunt mai grele, cu atât mai bine. Aduceți-vă aminte de acea soră medicală din India, care a zis doamnei bolnave, care nu vrea să se reazeme prea mult pe ea: „Dacă mă iubiți, sprijiniți-vă liniștită de mine.“ Cu cât puneți mai mult din greutatea voastră asupra Lui, cu atât dovediți mai mult încrederea voastră în El și cu atât mai strânsă va fi legătura dintre voi și El. Hristos poartă fărădelegile lumii, de aceea va purta și necazurile voastre mari. Încercați pe Domnul în toate privințele, căci El iubește să fie încercat. Cu cât mai nevoiași sunt cei repudiați, cu atât mai tare răsună strigătul Evangheliei, pentru ca ei, care altfel ar muri, să vină la El și să fie mântuiți.

În al doilea rând, *să urmăm exemplul ei cu privire la Hristos, care »este mai mare decât Solomon«*. Să-L încercăm cu întrebări grele. Să-I punem înaintea probleme grele, să șlefuiască anumite diamante, să rezolve probleme. Nu cunosc întrebările grele, care vă frământă, dar vreau să vă prezint pe scurt zece întrebări grele, la care Isus are răspuns. Sunt numai zece din zece mii, pe care noi I le putem pune, căci nu este nici o întrebare la care El nu poate să răspundă.

Iată prima întrebare grea. *Cum poate un om să fie neprihănit înaintea lui Dumnezeu?* Ea se găsește în cartea Iov, și pare să rămână fără răspuns: »Poate cel născut din femeie să fie fără prihană?« Pe tot pământul nu există un om care ar putea să răspundă la această întrebare, dacă Domnul nostru Isus Hristos nu ar fi făcut posibil să se răspundă la ea. Numai prin El poate un om să fie neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Dar dacă venim la El trebuie să mărturisim că merităm mânia lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. Dacă ocupăm această poziție, Dumnezeu în harul Său bogat ne va privi ca neprihăniți în Hristos Isus.

Domnul nostru Isus ne spune cum putem să devenim neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, prin aceea că ne amintește, că El este capul poporului Său. Așa cum în Adam, primul cap, toți oamenii au căzut în păcat, tot așa toți cei care sunt în El, al doilea Adam, Domnul venit din cer, vor învia. »Tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.« Neprihănirea în ochii lui Dumnezeu este prin Isus Hristos pentru toți care sunt în El. Hristos a onorat Legea lui Dumnezeu, El a împlinit orice iotă a ei și ascultarea Lui este socotită ca ascultare tuturor celor care sunt în El. Acesta este răspunsul la întrebarea »Cum poate un om să fie neprihănit înaintea lui Dumnezeu?«. Isus spune: „Eu am luat locul celor vinovați și am fost desăvârșit de ascultător față de Legea lui Dumnezeu. Aceasta va fi socotită tuturor celor care cred, și prin neprihănirea Mea ei sunt neprihăniți în ochii lui Dumnezeu.“ O, învățătură minunată a socotirii! Fericiți sunt toți aceia care o cred și se bucură de ea.

Iată o altă întrebare grea: *Cum poate Dumnezeu să fie neprihănit și cu toate acestea să îndreptățească pe păcătoși?* Dacă El este drept, este normal ca El să condamne pe păcătoși, dar noi știm, că mulți, care au fost păcătoși și pe care Dumnezeu i-a îndreptățit, pot spune: »Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care îi socotește neprihăniți.« Cum este posibil așa ceva? Numai Isus poate să răspundă la această întrebare, și El o face în felul următor: „Eu am purtat pedeapsa, pe care o merita păcatul. Eu am ocupat locul păcătosului și am suferit pentru El, și prin aceasta cerințele dreptății divine au fost pe deplin satisfăcute. Eu am plătit vina păcătosului, așa că Legea poate să-l declare liber.“ »Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.« Marele purtător al păcatelor a suferit în locul păcătosului; sabia dreptății lui Dumnezeu L-a lovit, deoarece El a luat locul păcătosului și de bună

voie a purtat pedeapsa acestuia. Păcatul lui a fost pedepsit în El. Dumnezeu poate acum să fie drept și să îndreptățească pe toți care cred în Fiul Lui scump.

Întrebarea următoare a fost o enigmă pentru mulți: *Cum poate un om să fie mântuit numai prin credință, fără fapte, dacă în același timp un om nu poate fi mântuit printr-o credință fără fapte?* Dacă această întrebare vă dă bătăi de cap, să știți că Domnul nostru Isus Hristos vă spune în Biblie, prin care El ne vorbește, că noi trebuie să credem în El pentru a fi mântuiți, fără să aducem faptele noastre, credința noastră nefiind o faptă. Omul este mântuit prin harul lui Dumnezeu, prin harul Lui liber, nu prin faptele neprihănite, pe care le-a făcut omul. »Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.« Scriptura învață acest adevăr așa de clar, cum nu se poate mai bine. Tot așa de adevărat este însă, că nici un om nu poate să afirme, că este mântuit, numai dacă credința lui este o credință vie, o credință activă, care se manifestă prin aceea, că ea iubește pe Dumnezeu și drept urmare face ce Îi place Domnului. Dacă spun, că eu cred în Dumnezeu, și cu toate acestea trăiesc conștient în păcat, atunci credința mea nu are mai multă valoare decât credința demonilor, căci și ei »cred și se înfioară«. Sunt oameni care mărturisesc, că ei cred în Dumnezeu, dar nu tremură înaintea Lui, ci păcătuiesc cu nerușinare și sunt plini de mândrie. Aceasta nu este credința care mântuiește sufletul; credința mântuitoare face lucrări bune, conduce pe om la pocăință sau este însoțită de pocăință. Ea face ca noi să iubim pe Dumnezeu și ne conduce la sfințire și la dorința să fim asemenea Mântuitorului. Faptele bune nu sunt rădăcina credinței, ci roada ei. O casă nu se sprijină pe țiglele de pe acoperiș, cu toate că nu ar fi plăcut să trăiești într-o casă fără țigle pe acoperiș. Tot așa credința noastră nu se bazează pe fapte bune, dar ar fi o credință sărmană și nefolositoare, dacă nu ar da naștere la roada Duhului, ca să dovedească că ea este din Dumnezeu. Isus Hristos ne poate explica, cum poate un om să aibă țința, să fie așa de sfânt, cum este Dumnezeu, și cu toate acestea nu vorbește despre sfințenia sa, și nu se încrede în ea. Noi ar trebui să trăim ca și cum am fi mântuiți prin faptele noastre, dar nicidecum să nu ne punem încrederea în ele, ci dimpotrivă să le considerăm nefolositoare, ca să câștigăm pe Hristos și să fim găsiți în El. Noi nu avem o neprihănire proprie, care vine din Lege, ci numai pe aceea care vine prin credința în Hristos – neprihănirea din Dumnezeu pe baza credinței.

Încă o întrebare grea, care odinioară a creat probleme unui conducător iudeu. Îi cunoașteți numele: Nicodim. »Cum se poate naște din nou un om bătrân?« La prima vedere se pare că nu se poate răspunde la această întrebare, dar Isus Hristos a zis: »Iată, Eu fac totul nou.« Chiar și sub vechiul legământ, făgăduința lui Dumnezeu pentru poporul Său era: »Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne.« Toate acestea sunt imposibile la oameni, dar nu la Dumnezeu. Duhul Sfânt produce nașterea din nou a unui om, așa că duhul lui devine ca duhul unui copil, în timp ce corpul lui rămâne același; și ca un copilăș născut de curând dorește laptele curat al Cuvântului, prin care crește. Da, când oamenii vin la credința în Isus Hristos, în ei are loc o schimbare radicală. Isus a zis lui Nicodim: »Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.« Chiar și oamenii care sunt bătrâni, se pot naște din nou »prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac«. Tu, barbă albă, care la vârsta ta te rezemi pe ciomag și ai trecut peste cei șaptezeci de ani ai tăi, te poți naște din nou. Și dacă vei ajunge de o sută de ani, dacă prin puterea Duhului veșnic vei crede în Isus, vei deveni într-o clipă o creatură nouă în Isus Hristos.

Și încă o întrebare grea: *Cum poate Dumnezeu, care vede totul, să nu găsească nici un păcat în cei credincioși?* Aceasta este o enigmă, pe care mulți nu o pot dezlega. Dumnezeu este pretutindeni și nimic nu se poate ascunde de ochiul Său, care vede totul, dar cu toate acestea spune prin prorocul Ieremia: »În zilele acelea, în vremea aceea – zice Domnul – se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi.« Îndrăznesc să spun, că nici chiar Dumnezeu nu poate vedea, ceea ce nu există, nici ochii Lui nu se odihnesc pe un lucru care nu există. Tot așa este și cu păcatul acelor care cred în Isus – el nu mai este. Dumnezeu Însuși a zis: »Căci le voi ierta

nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.« Poate Dumnezeu să uite? Da, El poate să uite, și El zice că o va face. Lucrarea lui Mesia a fost descrisă lui Daniel cu următoarele cuvinte remarcabile: »... până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănirii veșnice.« Să se pună capăt păcatelor? Potrivit acestei explicații divine, păcatele vor avea sfârșit. »Eu îți șterg fărădelegile ca un nor și păcatele ca o ceață.« Ce cuvinte binecuvântate! Păcatele au fost îndepărtate, s-a terminat cu ele. Hristos le-a anulat și de aceea Dumnezeu nu le mai poate vedea. O, strălucire a iertării, pe care Dumnezeu a dăruit-o tuturor celor care cred, ștergându-le păcatele pentru totdeauna!

Urmează o altă întrebare: *Cum poate un om să vadă pe Dumnezeul care nu se vede?* Căci Hristos a zis: »Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu«, și îngerul a vestit lui Ioan: »Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui.« Această întrebare grea exprimă sub o altă formă rugăciunea lui Filip, pe care a făcut-o lui Isus: »Doamne, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns.« Isus i-a răspuns: »De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.« Dumnezeu, Tatăl, S-a arătat oamenilor în persoana Fiului Său prea iubit, așa cum spune Ioan: »Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.« Isus Însuși a zis: »Eu și Tatăl suntem una«, așa că noi putem vedea pe Tatăl nevăzut în persoana Fiului Său Isus Hristos.

Dacă ai progresat în viața creștină, se pune următoarea întrebare grea: *Cum se poate ca »oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește«, dacă experiența arată, că credincioșii păcătuiesc?* Aceasta este o întrebare care a preocupat pe mulți oameni. Trebuie însă să ne amintim, că orice om al lui Dumnezeu are două naturi. Natura nouă, pe care a primit-o prin nașterea din nou, nu poate păcătuia, căci ea este născută din Dumnezeu. Omul s-a născut dintr-o sămânță nepieritoare, dar deoarece mai are încă firea pământească, este adevărat că »gândirea (sau: înclinația) cărnii este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.« Vechea natură păcătuiește, dar noua natură nu păcătuiește, deoarece ea este născută din Dumnezeu.

Aceasta ne conduce la următoarea întrebare: *Cum poate un om să fie un om nou și cu toate acestea să suspine neîncetat, deoarece găsește așa de multe lucruri din vechea natură în el?* Duhul Sfânt a călăuzit pe apostol să învețe pe credincioși în această privință. În noi este un om nou, care tresaltă de bucurie din pricina vieții cerești, dar din păcate există și omul vechi. Apostolul Pavel îl numește »acest trup de moarte«. Aceasta este natura veche, și voi știți că ea este cea mai veche și nu piere. Ea zice naturii noi: „Ce drept ai tu să fi aici?” „Eu am dreptul harului”, răspunde natura nouă. „Dumnezeu m-a adus aici și vreau să rămân aici.” „Nu, dacă pot să te împiedic”, strigă natura veche, „te voi apăsa sau te voi copleși cu îndoială, sau te voi face să te umfli de mândrie, sau te voi omorî cu otrava necredinței. În orice caz vei fi nimicită.” „Nu”, răspunde natura nouă, „nu vei putea niciodată să mă distrugi, am venit, ca să rămân. Eu sunt aici în Numele și sub autoritatea lui Isus. Și când Isus vine, El vine să domnească, și eu voi domni asupra ta.” Natura nouă lovește puternic natura veche și o doboară în țărână, dar nu este ușor s-o țină acolo jos. Această natură veche este o concurentă așa de înverșunată pentru natura nouă, că aceasta strigă deseori: »O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?« Dar cu toate aceste strigăte ocazionale ea nu se teme de pieirea definitivă, căci ea este sigură de biruința ei. Natura nouă stă acolo și cântă: »Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos Domnul nostru«, și triumfă liniștită în El. Noi nu vom fi biruiți, preaiubiților. »Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.« Dar, frații mei, este o luptă intensă; și dacă Domnul nostru nu ar fi împuternicit pe robul Său Pavel să ne spună despre experiențele lui, unii dintre noi vor striga: „Dacă așa este, atunci de ce sunt eu așa?” Hristos știe totul despre viața lăuntrică a poporului Său și Cuvântul Său explică ce nouă ni s-ar putea părea ciudat. Dacă acest conflict va apare cândva în

duhul tău, îl vei înțelege și vei spune: „Eu nu sunt mort în păcate, căci atunci nu aş avea aceste lupte. Eu am fost trezit la viață, de aceea am a face cu aceste lucruri.”

Aici este o altă întrebare grea: *Cum poate un om să fie trist, și cu toate acestea să se bucure permanent?* Aceasta este una din enigmele multe, pe care apostolul Pavel ni le prezintă. Cum poate un om să fie sărac, și cu toate acestea să îmbogățească pe mulți? Cum poate un om să fie prigonit, dar nu este părăsit; trântit la pământ, dar nu este nimic? Cum poate un om să nu aibe nimic, și cu toate acestea să posede totul? Explicația este, că în trupul acesta trebuie să purtăm suferințe și dureri, dar cu toate acestea mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! El ne-a învățat să ne lăudăm și în necazuri și să așteptăm plata mare, pe care o vom primi. Deci când suntem triști, acceptăm această stare cu bucurie; dacă trebuie să suportăm dureri, ne plecăm sub nuiă și privim la binecuvântarea care rezultă din ea. În felul acesta putem în același timp să suspinăm și să cântăm.

Mai am o întrebare: *Cum poate viața unui om să fie în cer, în timp ce el este pe pământ?* Cuvintele apostolului Pavel aduc lumină în acest întineric: »Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu«, care »ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.« Noi putem să savurăm deja acum viața cerească, cu toate că trăim încă pe pământ; și câteodată suntem înclinați să spunem împreună cu apostolul: »dacă am fost în trup, sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe«. Vom descoperi în curând, că suntem în trup, căci avem nevoi trupești și suntem expuși ispitelor și încercărilor. Atunci vom striga: »Vai de mine că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului!« Și cu toate acestea probabil că spunem în momentul următor: „Mi-am strâns toate comorile și mă grăbesc. Stau pe vârful picioarelor și aștept să fiu chemat, căci acolo unde este comoara mea, este și inima mea. Ambele sunt în cer la scumpul meu Domn și Mântuitor.”

În încheiere să răspundem la *câteva întrebări cu caracter practic.*

Răspundeți-mi mai întâi la întrebarea: *Cum putem să ajungem la Hristos?* El este în cer și noi nu ne putem sui la El. Da, dar El a spus: »Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.« Și cu toate că noi nu-L vedem și nu-L auzim, El este acum în Duhul la noi. Nu trebuie să faceți nici măcar un pas, ca să veniți la El. Dacă Isus ar fi pe pământ, n-ar putea să fie în același timp pretutindeni în trup. Să presupunem că El ar fi în Londra, ce vor face oamenii care trăiesc în Australia și ar vrea să vină la El? Ar putea muri în călătorie. Sau dacă ar fi în Ierusalim, cât de mulți oameni săraci nu sunt în stare să călătorească acolo! Este mult mai bine că El nu este pe pământ; pentru noi este de folos, că Duhul Lui este pretutindeni. Și dacă vrem să ne gândim la El, să-L cunoaștem, să-L căutăm și să ne încredem în El, putem să venim la El.

„Deci”, va spune cineva, „presupunem că este așa, *cum putem atunci să punem lui Hristos întrebările noastre?*” Puteți să-L întrebați orice, ca și cum ați sta înaintea Lui. Nici nu trebuie să roștiți întrebarea, este de ajuns dacă vă gândiți la ea, și El va lua cunoștință de ea. Rugați-vă Lui, căci El împlinește rugăciunea. Oricând se va ruga un păcătos, Mântuitorul Își deschide urechea.

„Dar”, spui tu, „*dacă Îl întreb, cum îmi va răspunde?*” Să nu vă așteptați, că El vă va răspunde într-un vis sau printr-o voce audibilă. El a spus în Biblie tot ce trebuie să știți. Citiți Biblia, studiați-o, ca să știți ce ne-a descoperit El. Nu folosește la nimic să ne ascultați pe noi predicatorii, dacă nu ne întemeiem predica pe Scriptură. Dar dacă o facem, atunci ascultați-ne, căci cuvintele acestei cărți vă par deseori reci, dar dacă noi le traducem într-o limbă caldă, legată de viață, ele vor pătrunde în inima voastră. Le veți înțelege mai bine și veți simți că vin de la cineva care vă iubește, și că el este tot așa ca și voi din carne și sânge.

„Da”, va spune cineva, „aș veni cu plăcere la Hristos cu îndoielile și greutatele mele, dar în privința aceasta mai am următoarea întrebare: *Cum se face, că eu citesc în Cuvântul lui Dumnezeu, că El a hotărât o zi, și cu toate acestea tu îmi ceri să vin acum la El?*” Da, te rog, vino astăzi la El, și adaug cuvintele Lui: »Cine vine la Mine nu-l voi izgoni afară.« „Dar nu este adevărat, că El a rânduit o zi?” Da, este adevărat, dar să-ți spun cum face El? El hotărăște o zi: un astăzi, și spune prin

David după un timp așa de lung, așa cum s-a spus mai înainte: »Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!« Preamărit să-I fie Numele Lui sfânt, dacă El te-a hotărât, atunci te-a hotărât pentru astăzi; și dacă mâine voi mai trăi, ca să-ți văd fața, îți voi spune același lucru. Este o stabilire foarte bună, este »astăzi«. Dacă va veni vreodată un suflet la Hristos, atunci astăzi; și dacă tu vei veni astăzi, atunci te vei găsi în termenul stabilit, căci El a spus: »Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima.« Astăzi, dragă suflete, este inclus în timpul stabilit; astă seară, înainte de a merge acasă. »Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima.« Primiți-L acum; încredeți-vă acum în El; veniți astăzi cu întrebările voastre grele la El. Veniți cu îndoielile voastre; veniți cu necredințioșia voastră; veniți cu împietrirea inimii voastre; veniți, așa cum sunteți, și aruncați-vă la picioarele Lui străpunse, căci nu există nici o întrebare la care El să nu poată răspunde, nici o greutate, pe care El să nu o poată birui, nici un păcat, pe care să nu-l ierte. Și voi veți pleca cu bucurie deplină.

Mi se pare că aud pe cineva spunând: „Ce se petrece de fapt? Sunt în lume oameni care vor pe Dumnezeu în felul acesta?” Da, sunt! și pe noi ne întristează, dacă tu nu faci parte din aceștia. Crede-mă, prieten drag, tuturor oamenilor care trăiesc ca și cum nu ar fi Dumnezeu, le lipsește tot ce înseamnă viața. Am auzit odată pe un tânăr spunând: „Aș dori cu plăcere să știu ce înseamnă să trăiești”. Da, eu doresc, ca tu să afli ce înseamnă viața deplină, dar în vicii nu o vei afla; viciul înseamnă moarte, stricăciune, miros greu – ca și valea Hinom și înălțimile Tofet. Fugi de ele. Dar vei găsi viața, dacă vei veni la Dumnezeu; și prin faptul că te încrezi în Hristos, vei ajunge la Dumnezeu și primești viața veșnică. Dacă vei veni la Dumnezeu, vei contribui ca lumea să aibă mai multă viață. Lucrurile s-au schimbat pentru tine; ele nu mai sunt ce au fost înainte. Pustia și țara fără apă se va bucura și stepa va înflori ca o narcisă. Dacă aș putea să trăiesc zece mii de ani pe pământ fără Dumnezeul meu și aș înota permanent într-o mare de bucurie senzuală, rugăciunea mea ar fi să mor mai repede, și să nu trebuiască să suport o astfel de soartă. Dacă Dumnezeu mă face să știu, că El este al meu și eu sunt al Lui, atunci aceasta ar fi tot ce aș vrea de la El, egal dacă Lui Îi place să-mi dea bucuria vremelnică, sau să mi-o înmulțească. Eu cred ceea ce spun, și cred că orice copil al lui Dumnezeu, care s-a bucurat cândva în lumina deplină a feței Sale, va spune același lucru.